

ระดับความสามารถการเคลื่อนไหวร่างกาย ในการทำกิจวัตรประจำวัน และการเข้าสังคม ของผู้พิการทางร่างกายและการเคลื่อนไหว ในโรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ จังหวัดเชียงราย

ภรยาท พสกมธิรานภัก พ.บ., ว.วชคาสตรพิบษุ, พษรา เรองวงคโธรม พ.บ., ว.วชคาสตรพิบษุ

บทคัดย่อ

ความเป็นมา : ระดับความสามารถในการเคลื่อนไหว การทำกิจวัตรประจำวัน และการเข้าสังคมของผู้พิการทางร่างกายและการเคลื่อนไหว มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย และผู้ดูแล ซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานส่วนหนึ่งที่จะนำไปสู่การพัฒนาบริการให้ บริการทางการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้พิการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นต่อไป แต่ปัจจุบันข้อมูลพื้นฐานยังไม่ครบถ้วน จึงทำการศึกษานี้

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาระดับความสามารถใน 3 ด้าน คือ การเคลื่อนไหวร่างกายในการทำกิจวัตรประจำวัน และการเข้าสังคม ของผู้พิการทางร่างกายและการเคลื่อนไหว ในโรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ จังหวัดเชียงราย และความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถกับโรคที่เป็นสาเหตุของความพิการ

วิธีการศึกษา : การศึกษาแบบพรรณนา แบบ retrospective descriptive study โดยทบทวนข้อมูลทางเวชระเบียนของผู้พิการทางร่างกายและการเคลื่อนไหวที่ได้รับการตรวจประเมินและออกเอกสารรับรองความพิการ ณ โรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ ในปี พ.ศ.2561 ที่มีการบันทึกข้อมูลจากแบบฟอร์มการประเมินระดับความสามารถในกิจวัตรประจำวัน การเคลื่อนไหวร่างกาย และการเข้าสังคม ด้วยแบบประเมิน International Classification of Functioning, disability and health (ICF)

ผลการศึกษา : จากผู้พิการ 360 ราย มีอายุเฉลี่ย 62.3±19.2 ปี (1-97 ปี) ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 55.3) สาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากโรคหลอดเลือดสมอง (ร้อยละ 19.7) รองลงมา คือ โรคข้อ (ร้อยละ 17.2) และกระดูกขาหัก (ร้อยละ 15.3) ตามลำดับ ระดับความสามารถที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ ปัญหาในการเข้าสังคมและกิจกรรมนันทนาการ (ร้อยละ 99.4) รองลงมา คือ ปัญหาด้านการประกอบอาชีพและรายได้ (ร้อยละ 95) และปัญหาด้านการเดิน (ร้อยละ 42.5) ตามลำดับ ผู้ป่วยโรคหลอดเลือดสมองและผู้ป่วยบาดเจ็บสมอง มีปัญหาด้านการใส่เสื้อผ้า และการกินอาหาร มากกว่าโรคอื่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.000, 0.001$ ตามลำดับ)

เชียงรายเวชสาร ปีที่ 12
ฉบับที่ 2/2563 หน้า 33-46